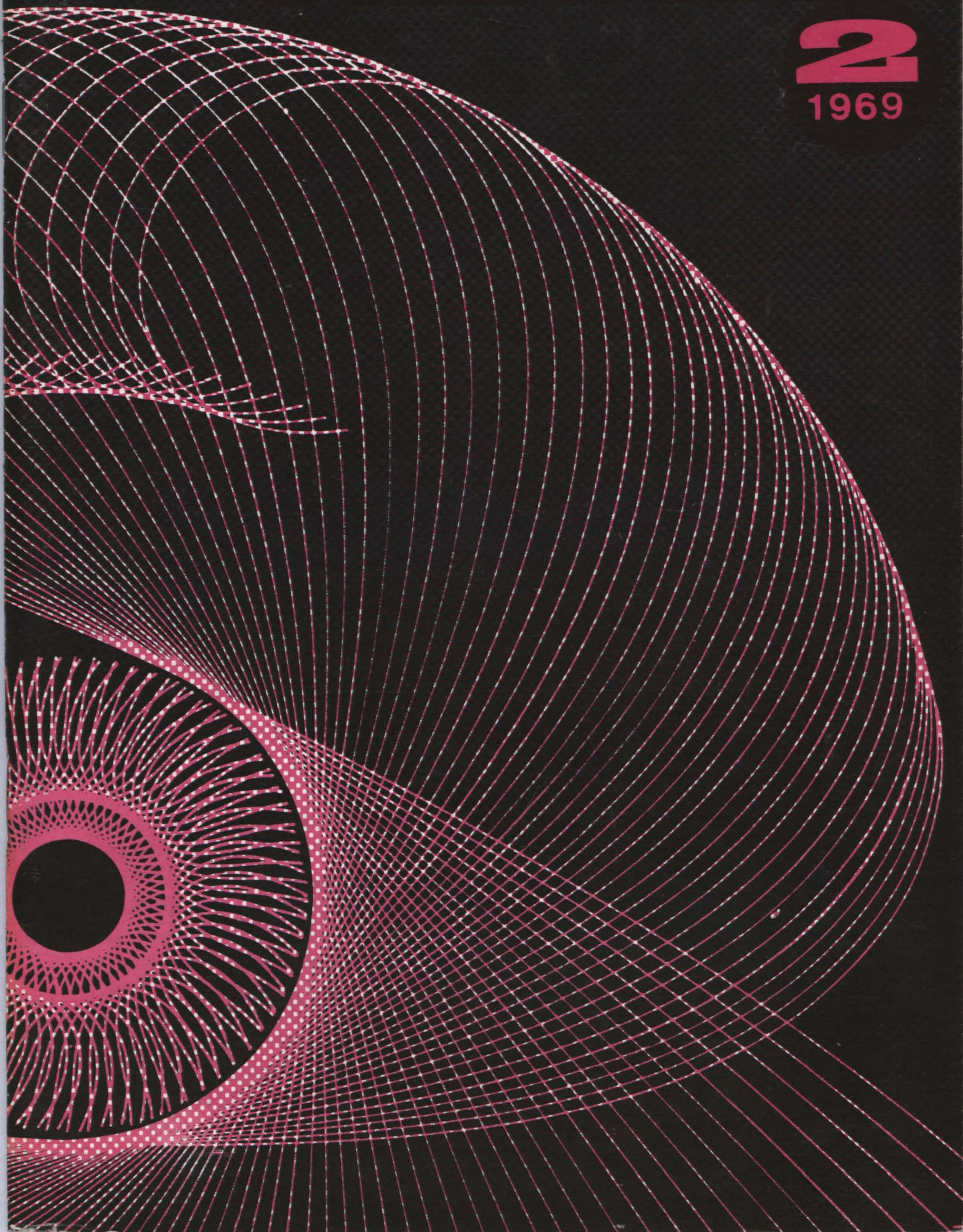
VIMANA

2

1969

VIMANA

Neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenlehti

Julkaisija Interplanetistit ry - Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Kirjoitusten lainaaminen sallittu lähde mainiten

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on tutkia ja välittää "lentäviä lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Ilpo Koskinen

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite: postilokero 10101 Helsinki 10

Postisiirtotili 129 200

Luettelo paikalliskerhoista takakannen sisäsivulla

VIMANA 1969

2

Tämän numeromme

johtavana teemana on ns. kontaktikertomus, jonka laajasta ongelmavyyhdestä julkaisemme esimerkkinä kaksi varsin erityyppistä selostusta. Näistä toinen, Elisabeth Klarerin tapaus, on peräisin 50-luvulta ja on jokseenkin luonteenomainen tuon ajanjakson kontaktiväitteiden edustaja, kun taas toinen, Venezuelassa vuonna 1965 sattunut tapaus, edustaa paremmin kuluneena vuosikymmenenä esiintulleita laskeutumiskertomuksia. UFO-havainnot, joihin liittyy väitteitä elollisiksi olennoiksi tulkittujen hahmojen tapaamisesta, muodostavat kiehtovan ja samalla hämmentävän tutkimuskohteen, jossa ennenaikaiset johtopäätökset eivät liene kovinkaan harvinaisia.

Tarkasteltaessa seuraavassa esitettäviä selostuksia on syytä muistaa, että yksityinen kertomus ei sinänsä voi olla todisteena todella tapahtuneesta, mutta pelkällä olemassaolollaan se on omiaan synnyttämään kysymyksiä, joiden vastaukset lienevät löydettävissä koko UFO-kenttää koskevalla tutkimustyöllä. Kontaktiväitteitä koskeva tutkimus saattaa tuoda valaistusta olettamukseen "avaruusvieraista" tai vaikkapa avata uusia näköaloja ihmisen käyttäytymisestä; joka tapauksessa tälläiset kertomukset muodostavat haasteen tutkivalle mielelle.

Elisabeth Klarer:

Lensin avaruusaluksessa Drakensbergin yli

(Alkup. I flew in a Spaceship over the Drakensberg)
Suom. Pekka ja Pertti Oksanen

★ Elämäkerrallisia tietoja

Mrs. Klarer on Etelä-Afrikan Interplanetistien Seuran (The South African Interplanetary Society) sihteeri, tieteellisen seuran, joka perustettiin maaliskuussa 1953. Sen jäsenet edustavat luonnontieteiden eri haaroja. Seuran tieteellinen kirjasto lasketaan koko Afrikan mantereen parhaisiin. - Mrs. Klarer on antanut seuraavan lausunnon: "Seuramme muodostaa foorumin ja asemasillan sekä niille, joilla on uudenlaisia ajatuksia että niille, jotka arvostellen asettuvat useimpia maan kumouksellisia tekniikan ja filosofian lajien ajatuksia vastaan".
Mrs. Klarerin kulttuuriharrastukset ovat historia ja tähtitiede. Sitä paitsi hänellä on pitkä musiikaalinen koulutus takanaan ja hän on arvostettu pianisti ja musiikin opettaja Etelä-Afrikassa. Hän saattoi loppuun musiikin opintonsa Italiassa ja Englannissa. Mieliharrastuksina hänellä ovat hevoset, luonto ja matkailu. - Mrs. Klarer on onnellisesti naimisissa ja on kahden lahjakkaan lapsen äiti. Tytär Marilyn opiskelee lääketiedettä, poika David on kymmenvuotias.

Mrs. Klarer on syntynyt ja kasvanut maatilalla Natalissa Etelä-Afrikassa sijaitsevan vuorijonon Drakensbergin juurella. Koko lapsuuden ja nuoruuden ajan Afrikan suurenmoinen luonto ja runsas eläimistä ympäröi häntä, mikä kaikki sai aikaan häviämättömän vaikutuksen tunteelliseen ja musikaalisesti lahjakkaaseen lapsenmieleen.
Jokainen, jolla on ollut onni varttua maalla ja joka siten on välttänyt "sivistyksen" ja kaupunkielämän vahingollisen vaikutuksen lapsenmieleen, tuntee koko elämänsä ajan aivan toisella tavalla kuin kaupunkilaislapsi olevansa sopusoinnussa luonnon ja sen eläimistön kanssa, ja useimmat maalaislapset kokevat sen tietoisuustilan, jota Mrs.Klarer kuvaa artikkelissaan. Tietysti tämä tunteminen on ominaisuus, joka eri asteisina esiintyy elävien olentojen keskuudessa. Tätä aistia on kansantajuisesti tapana kuvata yliluonnollisena sen tähden, että sitä ei esiinny muiden aistien ja tavallisen tunne-elämän tasolla. - Eläinten ystävät, joilla on harras yhteys hevoseensa, koiraansa, kissaansa tai johonkin muuhun eläimeen, kokevat kerta kerran jälkeen kuinka eläin pelkästään ihmisystävänsä toivomuksesta voidaan saada suorittamaan tiettyjä toimintoja. Tätä herkkätuntoisuutta kuvataan usein telepatiaksi.

★ J O H D A N T O

Olen sekä nähnyt että valokuvannut venuslaisen partioaluksen, nk. lentävän lautasen. Ja enemmänkin: olen todella saanut lentää sellaisessa ja lisäksi saanut käydä sen emälaivassa korkealla Drakensbergin yläpuolella ja keskustellut sen miehistön kanssa.
Olen myös täydellisesti vakuuttunut siitä, että Venuksen asukkaita elää ja vaikuttaa tuntemattomina täällä Etelä-Afrikassa oppiakseen tuntemaan meidät ja meidän olosuhteemme lähemmin.

Muistanette keskustelun, jonka George Adamski kävi erään avaruusystävänsä kanssa. Kirjassaan "Olen ollut lentävällä lautasella" kertoo näet Adamski, että erääs-

sä tilaisuudessa hänelle lausuttiin: "Sinä et ole ensimmäinen etkä ainoa ihminen Maan päällä, jonka kanssa me olemme puhuneet. On monia muita eri puolilla maapalloa, joiden luokse olemme menneet."

Olen juuri yksi näistä "monista muista" etuoikeutetuista.

Mutta ensiksi tahdon mainita erään toisen seikan. Ensimmäisen avaruusalukseni näin jo yli neljäkymmentä vuotta sitten, siis kauan ennenkuin raportit lentävistä lautasista alkoivat virrata. Muistan sen yhtä selvästi kuin jos se olisi sattunut eilen. Olin silloin vain seitsenvuotias ja asuin vanhempieni kanssa Natalissa, Rosettassa sijaitsevassa kartanossa.

Eräänä iltana hämärän saapuessa näin noin jalkapallon kokoisen esineen liitävän taivaan poikki. Kaikki luulivat minun nähneen meteorin. Johtui ehkä lapsen mielikuvituksestani, mutta minulla oli jo silloin toinen käsitys, sillä uskoin ehdottomasti, että se oli avaruuslaiva jostain toisesta maailmasta.

Vaikutus, jonka tämä kokemus jätti tunteelliseen lapsenmieleen, oli ennen kuulumaton. Ei ole liioiteltua, että se muutti koko elämäni. Minut täytti harvinainen ihmettelyn ja etsimisen tunne, kummallinen rauhattomuus valtasi minut ja korkein toivomukseni oli saada selville, oliko toisilla planeetoilla elämää.

Vuosien vieriessä tulin yhä tietoisemmaksi siitä, että muilla planeetoilla oli ihmisiä. Se oli eräänlainen sisäinen varmuus, vaatimus, joka ei lainkaan jättänyt minua rauhaan, vaan pakotti minut etsimään heitä ja joka minulle sanoi, että ajatus ilman tekoja on hyödytön.

Olen havainnut, että yhteyden avain on telepatia, menetelmä, joka ei tarjoa liian suuria vaikeuksia käytännössä suoritettavaksi. Tämän kyvyn suhteen on minua erityisesti suosittu siten, että olen kasvanut maalla yhdessä eläinten kanssa, sillä niin kutsuttu sivistys ei ole tylsistyttänyt aistejani.

Tämän kyvyn - tämän sisäisen "tietoisuuden" - arvellaan olevan sukuominaisuus tietyissä perheissä. Veljeni esim.

on kuuluisa taidostaan löytää vesisuonia taikavarvun avulla, ja sisareni ymmärsi itsestään mitä lentolautaset olivat, kauan ennenkuin hänkin lopulta näki niitä.

Telepatiaa ei pidä kuitenkaan sekoittaa spiritismiin tai muihin psyykkisiin ilmiöihin, jotka vaativat meedion tai transsitilan toteutuakseen. Ihminen on yksinkertaisesti vain tästä sisäisestä varmuudesta tietoinen. Mutta oikeastaan minun ei tarvitse tästä puhua niin paljon. Ympäri maailmaa on nimittäin monia muita, joilla on myös tämä sisäinen tieto, ja he ymmärtävät täsmälleen mitä tarkoitan. Tieto tuo ymmärtämyksen. Niille toisille sitä vastoin, jotka eivät ymmärrä, on hyvin vaikea koettaa selittää näitä asioita. Niiden täytyy jokaisessa syntyä sisästäpäin. On joko noin, tai ihminen saa myös yrittää parantaa elin- ja ajattelutapaansa. Se ei ole mikään helppo asia, sillä tällainen tieto ei tule pelkällä istumisella ja odottamisella tai toivomalla, että toiset välittävät sen niin, ettei itse tarvitse vaivautua. Jokaisen täytyy tutkia itseään, täytyy oppia tuntemaan itsensä ja olla nöyrä etsiessään näitä ihmeellisiä totuuksia . . . voidakseen nähdä maailmankaikkeuteen . . . oppiakseen ymmärtämään suuret kokonaisuudet . . . v o i d a k s e e n e l ä ä s o p u s o i n n u s s a l u o n n o n j a m a a i l m a n k a i k k e u d e n k a n s s a . . . oppiakseen oivaltamaan, ettei avaruudessa ole pahuutta eikä pikkumaista kilvoittelua vaan siellä sen sijaan vallitsee rakkaus ja ymmärtämys. Toisten planeettain ihmiset ovat nimittäin saavuttaneet huomattavasti korkeamman henkisen ja moraalisen tason kuin me. Heitä ei enää rajoita kolmiulotteinen käsityskyky, vaan he pystyvät sisäisellä silmällään, nk. kolmannella silmällä käsittämään elonmerkkejä monilta eri tasoilta ja suurilta etäisyyksiltä. Tämä suurenmoinen näky estää vihan ja epäsovun häiritsemästä heidän mieltään. Tieto täydellisestä yksilöllisyydestä ja ajatuksen vapaudesta yhdistyy itsekontrolliin ja vastuuseen lähimmäisestä.

★ Kyetäkseen löytämään totuuden täytyy ihmisen päästä

perille eräänlaisesta kosmisesta tietoisuudesta. Tämä sisältää suoran tietämisen, suoran tiedon.

TAPAHTUMA 27. JOULUKUUTA 1954

Kun uutinen lentävistä lautaista levisi maailmaan, tiesin heti kysymyksen olevan avaruuslaivoista. Oleskelin maalla niin paljon kuin voin toivossa, että näkisin jotain kiinnostavaa, mutta kesti kauan ennen kuin sain palkan vaivoistani.

Ja niin minussa vähitelleen alkoi voimistua ikävä päästä takaisin kotiseutuni vuorille Nataliin, jossa lapsena olin nähnyt sen esineen taivaalla . . ennen pitkää saada palata vuorelle, jossa minulla oli aina tapana ratsastaa ponillani ja jossa tapasin istua "maailman katolla", jolta oli ihmeellinen näköala kaikkiin suuntiin yli kumpuilevan maaston.

Sinne tultuani menin päivä päivän jälkeen vuorelleni, mutta en nähnyt mitään epätavallista. Mutta sitten eräänä aamuna kymmenen aikaan - 27. joulukuuta 1954 - ollessani sen ruohikkoisella huipulla näin välähdyksen taivaalla. Hetken luulin sen olevan valkoinen linnun siipi, mutta sitten näin aluksen, valkoisen- ja hopeanhohtoisen auringon valossa, tulevan lujaa kohti kukukkulaa jolla seisoin. Sydämeni alkoi takoa rajusti ja vapisin jännityksestä.

Alus liukui esiin pehmeästi ja sirosti kuin lintu ja yhtä äänettömästi, leijaili sitten noin viisikymmentä metriä yläpuolellani ja yhtä pitkälle syrjään minusta laskeutuen sitten hitaasti, kunnes voin selvästi erottaa ohjaajan. Sen jälkeen jäi alus leijumaan noin puoli metriä tai metrin verran maanpinnan yläpuolelle enintään sanokaamme viiden metrin päähän minusta. Luulisin sen olleen suunnilleen kaksikymmentä metriä läpimitaltaan.

En voinut irrottaa katsettani lentäjän kasvoista.

Tämä oli kaunein näkemäni mies. Hänen hiuksensa olivat vaaleat, ja hänen silmänsä vaikuttivat tältä etäisyydeltä vaalean harmailta. Hän hymyili ikäänkuin rauhoittavasti ja tarkkaili minua muutaman hetken, ja hänen silmänsä tuntuivat sanovan:

- Sinä saat ottaa ensimmäisen askeleen, en minä!

Mutta silmätysten tämän toisesta maailmasta kotoisin olevan muukalaisen kanssa, joka oli omituisessa aluksessaan, minut valtasi alkukantainen kauhun tunne tuntemattoman edessä, ja vetäydyin hitaasti taaksepäin.

Vielä hetken lautanen leijaili kukkulan yllä, sitten se kohosi pystysuoraan, lisäsi nopeutta ja häipyi joutuin etelään.

Kun palasin farmille, tutisivat jalkani niin, että ne tuskin jaksoivat minua kannattaa. Olin ylen onnellinen saatuani todella nähdä ihmisen toiselta planeetalta. Ennen pitkää valtasi minut katumus ja katkera itsesyytös, ettei minulla ollut ollut rohkeutta ottaa yhteyttä ohjaajaan.

Luulen, että seuraavat kuukaudet olivat koko elämäni onnettomimpia. Sellainen tilaisuus tulee vain kerran, vakuutin epätoivoisesti itselleni. Tein uusia matkoja sisareni kotiin ja vietin mahdollisimman paljon ajastani kukkulalla toivoen saavani nähdä uuden vilahduksen lautasesta, mutta turhaan.

TAPAHTUMA 7. HUHTIKUUTA 1956

Mrs. Klarer oli ottanut Marilyn-tyttärensä ja pienen poikansa Davidin Durbaniin viettämään muutamia päiviä meren äärellä. Mutta kohta perille saapumisen jälkeen - oli perjantai kuudes huhtikuuta - hän sai voimakkaan impulssin kääntyä takaisin "kummulle" lapsuudenkotinsa läheisyyteen Nataliin Drakensbergin vuorijonon juurelle.

Mrs. Klarer kertoo: Koska en tahtonut pilata per-

heen suunnittelemaa retkeä meren rannalle, tukahdutin herätteen. Mutta tunne yltyi ja tunsin, että minun täytyi lähteä kummulle viipymättä. Pakkasin siis nopeasti ja matkustin sisareni kotiin, jonne tulimme myöhään iltapäivällä. Sinä yönä tuskin ummistin silmiäni. Epämääräinen levottomuuden ja samalla utelias odotuksen tunne täytti minut.

Seuraavana aamuna, lauantaina 7. huhtikuuta 1956, olin ylhäällä jo puoli kuudelta ja vaelsin kummun huipulla olevaan notkelmaan, joka sijaitsi noin puolen penikulman päässä kartanosta. T i e s i n että alus olisi siellä. Kun pääsin pienen, ylhäällä vuorella sijaitsevan laakson etelärinteelle, näin hopeanharmaan "lautasen" lepäävän maassa laakson itärinteellä. Se oli sama alus kuin siellä edellisellä kerralla näkemäni, läpimitaltaan noin 20 metriä ja valmistettu jostakin hopeanhohtoisesta kiiltopintaisesta metallista, joka oli varjossa harmaa mutta kimalteli auringonpaisteessa kuin peili. Minulla oli selvä muisto kaikesta. Tällä kertaa se lepäsi kuitenkin maassa. Se ei ollut virtaviivainen, vaan kuvun seinä laski kohtisuoraan koneen runkoa vasten ja siinä oli kolme venttiiliosastoa, joissa jokaisessa oli neljä venttiiliä. Ja aluksen vieressä seisoi kookas mies, sama komea, vaaleatukkainen lentäjä kuin viimeksi . . .
Tänä mielikuvituksellisena hetkenä unohdin puolentoista vuoden tukahdutetut tunteet ja katkerat itsesyytökset. Tällä kerralla en epäröinyt hetkeäkään, vaan juoksin niin nopeasti kuin kykenin - tuntui kuin jaloissani olisi ollut siivet - alas epätasaista rinnettä ja suoraan kookkaan miehen luo, joka oli aluksen vieressä. Se tuntui maailman luonnollisimmalta asialta, ja minusta tuntui, että olin tuntenut hänet koko ikäni.
Ojensin käteni häntä kohti, ja hän tarttui niihin.

- Tällä kertaa et pelännyt, hän sanoi.

Olin niin kiihtynyt ja hengästynyt, että en osannut vastata sanaakaan, vaan pudistin päätäni.

Merkillistä kyllä, en hämmästynyt kuullessani hänen puhuvan englantia. Nauroimme molemmat, ja hän auttoi minua nousemaan alukseen. Ovi sulkeutui itsestään, ja hän asetti minut pehmeäksi topatulle, ympyriäiselle penkille minun ollessani vieläkin hengästynyt. Huoneen ilma oli ihmeellisen raikasta ja vahvistavaa. Oli kuin olisi hengittänyt sisään puhdasta happea, ja tuokion kuluttua olin jälleen oma itseni.

Ajattelematta nenääni pitemmälle tein sitten hyvin tyhmän ja yksinkertaisen kysymyksen. Minut valtasi nimittäin yhtäkkinen epäilys nähdessäni sen ohjaajan, joka istui valvontapöydän ääressä. Hän oli tumma ja jäntevä, ja kysyin kookkaalta avaruusmieheltä:

- Ettehän ole Venäjältä tai sen ympärysmaista? Mistä tulette?

Hän hymyili ystävällisesti ja vastasi:

- En ole mistään paikasta siltä planeetalta, jota te kutsutte Maaksi. Tulen Venukselta.

Pehmeä, miellyttävästi suriseva ääni lattian alta ja kevyt värähtely, joka tuntui jaloissani aluksen kohotessa maasta, sai minut kokemaan voiman ja huolettoman varmuuden tunteen. Nousin heti ja menin yhden venttiilin luo ja katsoin ulos, mutta en voinut nähdä paljoa, koska oli aivan usvaista. Tämä ihmetytti minua hieman, sillä aamu vaikutti erittäin kirkkaalta. En voinut nähdä suoraan allemmekaan, sillä koneen runko oli tiellä. Olin ihan liian kiihtynyt pannakseni merkille lattialinssiä huoneen keskustassa. Se vaikutti eräänlaiselta televisiovarjostimelta, huomattavasti paremmalta kuin kaikki ne, joista olin kuullut puhuttavan. Venuslainen kiinnitti huomioni siihen.

Ihmeellinen näköala yli vihreiden, aaltoilevien tasankojen oli todella henkeä salpaava. Saatoin nähdä peninkulmakaupalla yli Drakensbergin aina Basutomaahan saakka ja kaukana idässä pilkahduksen sinistä merta.

Tunnustan olleeni alussa aivan liiaksi sekaisin, jotta olisin voinut painaa mieleeni mitään yksityis-kohtia aluksella, ja sen ymmärtänette. Kuvitelkaapa vain istuvanne toisesta maailmasta tulleen avaruus-laivan kyydissä! Lisäksi tämä kummallinen ja samalla suloinen "nyt olen kotona" tunne, jonka havaitsin alukseenastumishetkellä. Tätä olin kaivannut, toivonut ja etsinyt koko elämäni. Muistan ajatelleeni: "Luotan häneen ehdottomasti . . . hän on Venukselta, ei täältä . . . sitä paitsi tämä alus muistuttaa George Adamskin valokuvaamaa lautasta, vaikka tämä on paljon isompi . . . "

Sisustus oli varsin yksinkertainen ja mielestäni kaunis. Ei instrumenttien ja kaapelien paljoutta niin kuin nykyaikaisessa lentokoneessa, ainoastaan muutamia nuppirivejä eräänlaisessa kojelaudassa. En tuntenut polttoaineenkaan hajua, kaikki oli puhdasta, yksinkertaista ja tehokasta. Lattian peitti kokonaan eräänlainen kumimatto, pehmeä mutta luja, mikä materiaali reunusti myös penkkejä sekä ympäröi televisiolinssin huoneen keskustassa. Kuten edellä on mainittu, venttiilirivejä oli kolme, kussakin neljä venttiiliä. Hyvin suurissa korkeuksissa ja ulkoavaruudessa ne pidetään suljettuina suojana auringonsäteitä vastaan.

Painehuoneessa ei liikettä eikä kulkua tuntenut lainkaan. Katselin Maata, joka liukui ohi TV-ruudun, mikä oli kertakaikkiaan mielikuvituksellinen näky. Välittömästi allamme sää oli kirkas, mutta etäällä maan pinnan peittivät pilvet hohtaen valkoisina auringon valossa. Meri oli nyt liuskeen- tai lyijynvärinen, ja aurinko paistoi sen pintaan. Ja miltei valkoista usvaa näkyi horisontin aaltoviivassa. Mitään yksityiskohtaa saatoin tuskin enää erottaa alhaalla maan pinnalla, vuoret näyttivät rotkoilta tai varjoilta, ja näin erään sellaisen ympyränmuotoisen, aivan kraatterilta näyttävän vuoriryhmittymän, jollaisia voidaan teleskoopilla havaita kuun pinnalla. Afrikan mantereen rannikko piirtyi tummaa merta vasten.

Ilmakehän ulko-osista käsin, mistä voin yhä erottaa maan pinnan, näin ihmeellisen kauniin, syvän kuninkaansinisen värivyön, joka näytti muodostavan renkaan maan ympärille - en varmaan milloinkaan ole nähnyt mitään niin kaunista! - ja tämän ulkopuolella mustan avaruuden. Ja lisäksi aamurusko häivähteli koko ajan tätä kaunista näkymää vasten. Kohotessamme edelleen kohtisuoraan auringonvalo, joka heijastui ilmakehästä, kävi häikäiseväksi ja yksityiskohtien erottaminen tuli mahdottomaksi. Venttiilit sulkeutuivat hitaasti . . . ja yhtäkkiä näin jonkin välkähtävän linssissä. Tämä ei enää ollut Maa. Sen sijaan eteeni avautui nyt musta avaruus. Keskellä linssiä oli nyt jotakin, jonka heti tiesin olevan tukialus. Vedin voimakkaasti henkeä ja katsahdin avaruusmieheen. Hän nyökkäsi sanoen:
- Niin, olemme saaneet ohjeen palata emälaivaan.

En ikinä unohda ensivaikutelmaani tästä emälaivasta. Se oli kertakaikkiaan valtava. Tavattoman kookas, hopeanharmaa sikarinmuotoinen alus, suurempi kuin suurin valtamerihöyrylaiva, oli nähtävästi paikallaan avaruudessa. Auringonvalo kimalteli sen suunnatonta kylkeä vasten. Kunpa osaisin kertoa kaiken elävämmin, niin että voisin antaa teille paremman käsityksen tästä suurenmoisesta näystä . . . tämä tavaton alus, joka leijaili tuolla rajattomassa avaruudessa . . joka näytti liikkumattomalta, mutta joka kulki ehkä tuhannen peninkulman tuntinopeudella kiertoradalla, jonka säteen suuruus on aluksen etäisyys maan keskipisteestä.

"TV-linssi" muuttui tyhjäksi, ja kookas avaruusmies ilmoitti meidän olevan nyt suuren emälaivan välittömässä läheisyydessä. Saavuimme suuremman laivan sisään. Ohjauslaitteiden ääressä oleva pilotti kertoi tämän.

Kun astuin alas emälaivan lattialle, sain vaikutelman, että olen loputtoman isossa aluksessa. Vaikutelmaa vahvisti valtavana avartuva hangaarikansi. Huomasin muutamia hissejä, mutta en saanut tilaisuutta käyttää niitä, koska pysyimme samassa ta-

sossa. Suunnatonta hangaarikantta valaisi miellyttävä, epäsuora valaistus, joka tuntui tulevan seiniä myöten ja heijastui katosta niin, että koko paikka kylpi valossa ilman varjoja. Luulen, ettei tämän tyyppinen sähkövalo tarvitse johtoja eikä kaapeleita toimiakseen.

Olin kiitollinen siitä, että komea venuslainen jäi vierelleni. Näin koko joukon miehistöä, mutta he eivät kiinnittäneet minuun mitään huomiota, vaan hoitivat kukin omia tehtäviään. Sivistyneellä tavallaan he suorittivat työnsä minua tuijottamatta tai nolostuttamatta, niin kuin ihmisillä on maan päällä tapana tehdä. Oleminen siellä tuntui täysin luonnolliselta.

Nousimme muutaman askelman ja tulimme pieneen huoneeseen, jossa sain istuutua matalaan, mutta pehmeään ja mukavaan tuoliin. Minulle tarjottiin lasillinen vettä ja omena sekä toinen hedelmä, joka lähinnä muistutti banaaniamme. Sain myös herkullista kasvissalaattia, jota syötiin pienillä puuhaarukoilla. Lautaset oli valmistettu jonkinlaisesta särkymättömästä lasista. Venuslaiset ovat kasvissyöjiä, sain tietää. Ei ihme, että he elävät paljon kauemmin ja ovat paljon terveempiä kuin me - tuon ruokavalion ja sellaisen ihmeellisen ilman ansiosta! Proteiinipitoisuus on korkea heidän raaoissa vihanneksissaan, joita säilytetään eräänlaisen säteilyn avulla lasikaapeissa.

Kookas venuslainen mies, joka istui vierelläni, kertoi tämän kaiken minulle miellyttävällä äänellään ja täydellisellä englanninkielellä. Pöytä, jonka ääressä istuimme, oli ympyränmuotoinen, ruusunpunaisella liinalla peitetty. Liina oli ihmeellistä, silkinkaltaista ainetta.
Sanoin, että tahtoisin kernaasti seurata mukana Venukseen ja kuuhun. Silloin hän kertoi, ettei kuu ole kuollut maailma, vaan että avaruuskansoilla on siellä tukikohtia. Ajan oloon hän kertoi myös, miten hän on asunut lyhyen ajan Maassa ja matkustanut ympäri eri kaupungeissa nähdäkseen, miten ihmiset

asuivat ja toimivat. Mutta hän ei ollut iloinen näkemästään - tämä alituinen epävarmuus, tämä uhkaava sodanvaara. Pahan voima vallitsee jatkuvasti maailmassamme. Tietämättömyytemme takia avaruusihmiset eivät voi laskeutua keskuuteemme. Sisältäähän näiden ihmisten filosofia ennenkaikkea suvaitsevaisuuden ja ihmisrakkauden. Meidänkin planeettamme asukkaat pitäisi kasvattaa ajattelemaan tällä tavalla nyt, kun on tullut selväksi, että avaruusmatkat ovat välttämättömyys, ja että niiden sen takia pitäisi tulla eräiksi voimakkaimmiksi tekijöiksi rauhan puolesta.

Kuinka ystävällisiä, sivistyneitä ja jaloja avaruusihmiset ovatkaan! He ovat viisaita ja ymmärtäväisiä ja tarkkailevat meitä intensiivisesti nyt kun olemme alkaneet liikkua avaruudessa ja kun ihminen on asettanut kuun ensimmäiseksi maalikseen - sotilaalliseksi maaliksi - mikä koskee heitä mitä vakavimmin. Vihamieliset ja voimakkaat kansat tulevat yrittämään sodan aloittamista avaruudessa, jossa aina tähän saakka on vallinnut rauha. Sen vuoksi Maan alituinen vartiointi on välttämätöntä - meistä on tullut hyvin vaarallinen naapuri.

Hän kertoi edelleen, että heidän avaruusaluksensa kulkevat maailmankaikkeuden omilla voimilla.
V a r m a a n o n i h m e e l l i s t ä o s a t a k ä y t t ä ä h y v ä k s i n ä i t ä l u o n n o n v o i m i a . J o s i h m i n e n o p p i i t ä m ä n , t ä y t y y h ä n e n e n s i n h a n k k i a t ä y d e l l i n e n l u o n n o n j a u n i v e r s u m i n y m - m ä r t ä m y s , s i l l ä s i t ä e n n e n h ä n e n o m a t r a j o i t e t u t k y - k y n s ä s i t o v a t h ä n t ä .

Heidän talonsa on rakennettu pyöreiksi, ja osa on valmistettu aineesta, joka päästää valoa läpi, mutta suojaa kuitenkin sisäännäkemiseltä. - Puhuimme myös musiikista, todellisesta ja kauniista musiikista, eikä alkukantaisista viidakkoäänistä,

jotka ovat suosittuja kaikkialla Maassa alkukantaisine rytmeineen, millä on ilmeinen negatiivinen psykologinen vaikutus miljooniin nuoriin ihmisiin yli koko maailman. Avaruuden ihmiset ovat mitä herkimpiä äänelle ja he ovat hyvin musikaalisia, niin, musiikki on osa heidän elämäänsä. Useimmille Maan asukkaillehan se muodostuu kasvatusasiaksi, jonka loppuun suorittaminen kestää vuosia, ellei koko elämää, ja osa ei opi koskaan ymmärtämään musiikkia.

Mies kertoi minulle edelleen, että aluksen ilmalla, jonka paine on pysyvä, on jokseenkin sama kokoomus, kuin Venuksen ilmakehän alimmilla kerroksilla, mutta korkeampi happipitoisuus kuin meidän ilmallamme. Ylemmissä ilmakerroksissa ei luonnollisestikaan voida hengittää sen paremmin kuin maapallonkaan ilmakehän yläosissa. Venuksella on tiheä ilmakehä, joka sen sijaan, että päästäisi läpi kaikki auringonsäteet, suodattaa ne heijastamalla niistä osan. Siksi alhaalla planeetan pinnalla ei ole kuuma. Maan tiedemiehet ovat havainneet hiilidioksiidia Venuksen ilmakehän yläosassa. Tätä kaasua on myös pilvien alapuolella, jossa se pitää yllä kasvillisuutta, joka vuorostaan vapauttaa happea. Tämä taas suo eläimistölle elinmahdollisuuden.

Hän mainitsi myös, että kasvillisuus on runsas valtavine puineen, että siellä on melko paljon vettä - meriä - sekä koko joukko korkeita, kauniita vuoria. Väestön elintapa ei synnytä epäpuhtauksia eikä jätetuotteita ilmakehään. He eivät käytä atomivoimaa meidän tapaamme, koska sen sivutuotteet ovat hyvin vaarallisia, vaan sen sijaan auringon voimaa, jonka perus on se, mitä me kutsumme sähköksi. Sen tähden he eivät kärsi hapenpuutteestakaan niin kuin me täällä.

Venuksen ihmiset ovat, kuten on jo mainittu, kasvissyöjiä, ja he nauttivat pääasiassa keittämättömiä ruokia, jotka koostuvat luonnon ravintoaineista, eivätkä siksi kärsi myöskään kivennäisten- tai vitamiininpuutteesta. Hermostuneisuus ja paine ovat tuntemattomia käsitteitä heille. Elin- ja ajatustavoillaan sekä tiedollaan lääketieteellisistä ja parantavista voimista he voivat saavuttaa korkean iän ja suuren viisauden. Tavallinen Maan ihminen ei ehdi koskaan tulla kyllin vanhaksi saavuttaakseen sellaisen viisauden ja tiedon. Tietämättömiä ja vaarallisia ennakkoluuloja istutetaan lapseen sen ensimmäisten kehitysvuosien aikana, mikä päättyy pelkoon, joka myöhemmin antaa alun vihalle ja sodalle. Kuumme ei vielä ole valmis ottamaan vastaan ja toteuttamaan ajatusta universaalisesta ihmisen veljeydestä! Mutta nämä avaruusmatkat ovat siemen, josta tämän ajatuksen toteuttaminen orastaa. Ihmistä ei enää kahlehdi kotitähden pinta, ja Maasta tulee y k s i maailma, yksi kokonaisuus, jossa ei ole mitään rajoja. Ja ihmiskunta saapuu tiedon ja ymmärtämyksen aikakauteen. Siihen johtavat avaruusmatkat ja ymmärtämys, ja ihmiskunnan pelkälle olemassa ololle perin tärkeä aineen hallinta.

Ihminen on aina elänyt juurtuneena käsitykseen, että hän itse on ainoa kehittynyt ja sivistynyt olento tässä aurinkokunnassa. Mutta silloin kun hän on käsittänyt ja tullut tietoiseksi siitä tosiasiasta, että kokonainen Linnunrata maailmoja ympäröi häntä, kannustaa tämä häntä yrittämään pitemmälle ja kauemmaksi. Ja havainto, että toisen kiertotähden rodun on onnistunut suorittaa avaruusmatkoja satojen vuosien ajan ennen kuin ihminen edes ajatteli sellaista, tulee kuin shokki ja särkee hänen ahtaiden ja puhmasppisten ajatustensa perustan.

Heidän vierailujensa toinen tarkoitus on ilmakehämme vaihtelevan tasapainon tarkkaileminen. Olemme tulleet juuri auringonpilkkujen yksitoistavuotiseen jaksoon ja se yhdessä vetypommiräjäytysten kanssa on useasti järkyttänyt tasapainoa ilmakehässämme. Sähköinen jännitys on siten lisääntynyt, mistä johtuu, että kaatosateita, tulvia, myrskyjä ja raekuuroja esiintyy yhä useammin. Myös vaaralli-

nen tapa koota atomivoimaa varastoon lisää katastrofin vaaraa.

Venuslaisella avaruusmiehellä samoin kuin hänen kumppanillaan oli yllään eräänlainen univormu, tiukka olkapäiltä sekä ranteiden ja kaulan kohdalta. Aine oli kevyttä ja miellyttävää ja muistutti rakenteeltaan karkeahkoa nylonia. Pitempi miehistä oli varmasti ainakin 190 cm mittainen. Hänellä oli kauneimmat näkemäni kasvot. Hänen silmänsä olivat vaalean harmaat ja kasvonpiirteet yksinkertaiset ja teräväpiirteiset, mutta silti tunteikkaat. Hänen tukkansa oli pitempi kuin mihin olemme tottuneet, vaalea mutta ohimoilta valkoinen. Hänen poskillaan oli syviä uurteita, iho oli vaaleasti päivettynyt, silmien ympärillä oli naururyppyjä - vanhahko mies, mutta solakka, kevytliikkeinen ja atleettinen. Hänen kasvojaan en koskaan unohda niiden ihmeellisen hyvyyttä ja rakastettavuutta sekä täydellistä ymmärtämystä, rehellisyyttä ja luotettavuutta kuvastavan ilmeen johdosta.

Toinen ohjaaja oli noin 160 cm mittainen, ja hänen silmänsä olivat ruskeat ja tukka musta. Hänellä oli säännölliset piirteet ja silmissä iloinen ja hyväntahtoinen tuike. Hänenkin hiuksensa olivat harmahtavat, mikä hänestä näkyi helpommin, koska hän oli tummatukkainen.

Molemmat lentäjät olivat hyvin ystävällisiä ja kohteliaita. Koko huomioni oli kuitenkin keskittynyt pitemmän avaruusmiehen persoonallisuuteen. Aika tuntui pysähtyvän häntä kunnnellessani, ja olin niin lumoutunut, etten ajatellut mitään muuta . en edes sitä tosiasiaa, että minulla nyt oli tilaisuus saada katsella emälaivaa. Äkkiä hän kuitenkin sanoi:

- Nyt minun täytyy viedä sinut takaisin kummulle, jolla tapasimme, mutta ensin saat tavata päällikön.

Tämäkin oli kookas, ja hänellä oli hienopiirteiset, kauniit kasvot ja vaaleat, pitkät hiukset. Hän kumarsi kevyesti ja puristi kättäni.

- Kertoisitteko minulle, miten on mahdollista, että

Te tunnette niin hyvin tapamme ja kielemme, kysyin.

- Se on hyvin yksinkertaista, hän vastasi. Olemme tarkkailleet Maata hyvin kauan. Ja monia meistä elää keskuudessanne tutkiakseen teitä lähemmin.

- Tarkoitatteko Etelä-Afrikkaa? kysyin hämmästyneenä.

Hän nyökkäsi.

- Ei vain Etelä-Afrikassa vaan myös muissa osissa maailmaa.

Kohta tämän jälkeen minut ohjattiin takaisin partioalukseen. Pitkä venuslainen sanoi:

- David tarvitsee sinua nyt. Hän on sairastunut vakavasti vaikeaan kurkkusairauteen. Sinun täytyy palata välittömästi. Mutta koska olen sijoittunut kuuhun, en ole kovin kaukana.

Tieto, että hän aina olisi suhteellisen lähellä, antoi minulle suurta lohtua ja auttoi minua kysymyksittä hyväksymään eron hetken. Tunsin sitä paitsi, että saan nähdä hänet pian jälleen. Ymmärsin, että täytyi olla jokin syy siihen, että minusta tuntui siltä, kuin olisin tuntenut hänet koko elämäni. Ei voinut olla sattuma, että hän löysi minut sieltä vuorelta. Mutta syy tähän selvisi minulle vasta yhdeksäntoista kuukautta myöhemmin. Silloin sain vahvistuksen siihen, että intuitioni oli osunut oikeaan. Mitkä mielikuvitukselliset paljastukset minua odottivatkaan!

Tuntui hieman surulliselta ennen eroa, mutta samanaikaisesti ikävöin kärsimättömästi päästä kotiin pienen poikani luo. Istuin ympyränmuotoisella penkillä, kuulin surinaa ja havaitsin värähtelyä lattian läpi - isommassa aluksessa ei kuulunut mitään eikä tuntunut minkäänlaista liikettä. Niin pian kuin olimme lähteneet emälaivasta, sain taas nähdä televisiovarjostimella sen suunnattoman aluksen leijumassa avaruudessa auringon valo säkenöiden metallipinnasta. Ympärillä oleva avaruus oli musta samaan tapaan kuin säkenöivien tähtien ympärillä. Kun saavuimme omaan ilmakehäämme jälleen,

saatoin edelleen nähdä hehkuvan, oranssinpunaisen laivan taivaalla laskevan auringon valossa. Laskeuduimme kummulle pehmeästi, automaattinen ovi avautui, ja kookas venuslainen auttoi minut ulos. Sitten lautanen nousi hiljaa suristen, ja heilautin kättäni vähän surumielisesti hyvästiksi. Alus kohosi pystysuoraan, leijaili hetkisen liikkumattomana laskevien auringonsäteiden säkenöidessä kaikissa sateenkaaren väreissä kiiltäviä pintoja vasten. Vauhti nopeasti lisääntyen se lähti ylös kohti avaruutta minusta etelään päin, ja oli pian näkymättömissä.

Aurinko oli laskenut Drakensbergin yli länteen, ja pimeys tuli nopeasti kiiruhtaessani kotiin. Koska olen tuntenut tien pienestä pitäen, osasin kuitenkin hyvin. Alkuasukkaat tietävät myös, kuka olen, enkä pelkää heitä koskaan, vaikka tapaisinkin heitä vuoristossa pimeyden tultua.

Kun tulin kotiin, tapasin aivan oikein seitsenvuotiaan poikani Davidin sairaana. Hänessä oli korkea kuume, ja hän oli saanut astmakohtauksen, joka vaati huolellista hoitoa. Jo seuraavana iltapäivänä hän oli kuitenkin paranemaan päin.

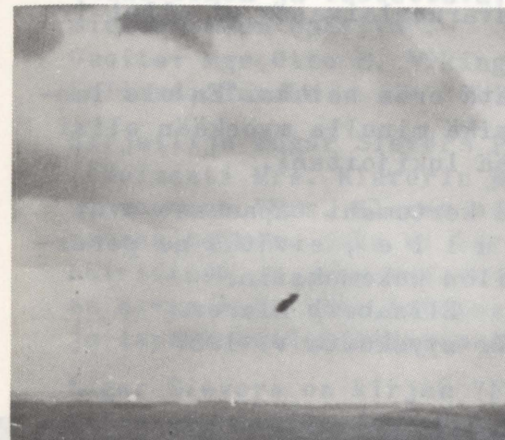
TAPAHTUMA 17. HEINÄKUUTA 1956

Mrs. Klarer oleskeli perheineen heinäkuussa vuonna 1956 jälleen lapsuudenkodissaan Natalissa maatilalla, jonka omistivat nyt hänen sisarensa ja lankonsa, majuri ja Mrs. Flowers. Heinäkuun 17. päivänä yhdentoista aikaan aamupäivällä, kun kaikki olivat kokoontuneet juomaan teetä, sai Mrs. Klarer voimakkaan sisäisen kehoituksen lähteä ulkosalle.

Ohimennen hän otti mukaansa tyttärensä kameran. Hän oli noussut mäelle, tällä kertaa ei kovin kauas talosta. Kun hän tarkkaili lähestyvän rajuilmarintaman täyteläisiä pilvimuodostumia vuorten yllä etelässä, huomasi hän "lautasen" pilvien välissä - tai oikeammin: " s e n l a u t a - s e n ". Se lensi edestakaisin pilvien välissä ja antoi hänelle sillä tavoin mahdollisuuden valokuvata koko filmin täyteen, ja Mrs. Klarer käytti tilaisuutta ahkerasti hyväkseen. Seitsemästä valokuvasta oli kaksi tai kolme hyvin onnistuneita terävine ääriviivoineen ja näyttivät vakuuttavilta, mutta loput olivat epäselviä.

Kameran objektiivia ja filmiä on tutkittu sangen tarkoin, mutta kukaan ei ole voinut huomata mitään epäilyttävää. Majuri Flowers ja hänen perheensä voivat todistaa, että hän otti valokuvat itse.

Alus oli noin 15 - 20 metriä läpimitaltaan ja siinä oli matala, mutta laaja kupu - ei puolipallon muotoinen kuten niissä "lautasissa", jotka voidaan nähdä Adamskin ja Allinghamin ottamissa valokuvissa.

Sivumennen voidaan mainita, että muissakin tilaisuuksissa on nähty "lautasia" - niiden joukossa tukialus - majuri Flowersin tilan yllä. Mrs. Klarer sai jopa tilaisuuden valokuvata sen aluksen, jota kookas venuslainen kuljetti kerran, jolloin se kaarteli talon yläpuolella. - Neljätoista vuotias koulupoika ja alkuasukaspoika ovat myös nähneet tämän aluksen, kun se liiteli edellä mainitun vuoren

yllä. Paikkaa kutsutaankin nyttemmin "Lentolautaskummuksi".

Mrs. Klarer kertoo edelleen: "Monet ihmiset tulevat tervehtimään sisartani kiivetäkseen "Lautaskummulle". Mikään ajoneuvo ei pääse tämän vuoriseudun läpi. Ainoa tapa on ratsastaa tai kävellä. Kerran kaksi naista väitti nähneensä kolmen pyörän merkit ruohikossa.

Tämä on kertomukseni. Olen kertonut tosiasioita, niin kuin olen ne kokenut, ja tiedän tämän olevan totta. Ellette usko minua, voin vain lisätä, että jokaisella on vapaus ajatella mitä tahtoo. Minulla ei myöskään ole mitään matkamuistoa todisteena yksinkertaisesti siksi, että avaruuslaivassa ei ollut irroitettavia osia.

Sallikaa minun vielä lisätä erää seikka. En ole langennut toiveajatteluun, eikä minulla myöskään olisi mitään iloa yrittää pettää lukijoitani.

Ilmoitan myös, että tässä kertomani tapaukset ovat todella sattuneet m i n u l l e , eivätkä ne perustu kenenkään muun henkilön kokemuksiin."

Elisabeth Klarer
27. syyskuuta v. 1957

★ Henkilökohtaisia lausuntoja Elisabeth Klarerista

Mgr Otto E. Viking, Vapaan Katolisen Kirkon pääpiispa täällä Pohjolassa, palasi kesäkuussa vuonna 1959 Tanskaan puolen vuoden esitelmäkierrokselta Etelä-Afrikan kaupunkeihin. - Erään Johannesburgissa pitämänsä esitelmän jälkeen piispa Viking esiteltiin Mrs. Klarerille, ja hän kävi pitkän, kiintoisan keskustelun tämän kanssa. Piispa Viking sanoo tästä: "Mrs. Klarer antoi erinomaisen voimakkaan vaikutelman ollen täysin ehyt persoonallisuus, läpikotaisin totuudellinen ja luotettava, ja jonka sanoja ei tulisi mieleenikään epäillä".

Osoite: Mgr Otto E. Viking, Besaatgaarden, Tillitze, Lolland, Tanska

Kirjailija Edgar Sievers Pretoriasta, joka tuntee läheisesti Mrs. Klarerin ja tämän perheen, lausuu seuraavaa: "Mrs. Klarer on normaali, hyvin tasapainoinen nainen, joka ei kärsi mistään psyykisistä häiriöistä ja joka seisoo molemmilla jaloillaan maassa aivan kuin kuka tahansa muu nainen, jolla on koti ja lapset huolehdittavanaan."

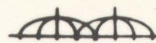
Edgar Sievers on kirjan "Flying Saucers über Südafrika" - ensimmäisen saksankielisen lentolautaskirjan - tekijä. Mr. Sievers julkaisee myös kuukausijulkaisua "Approach".

Osoite: Sagittarius Publishers, PO Box 1953, Pretoria Etelä-Afrikka

VIMANAn

aikaisempia numeroita voi tilata yhdistykseltä hintaan 1,50/kpl.

Laskeutuminen Venezuelassa

Horazio Gonzales Ganteaume:

(Herra Ganteaume on tuttu kaikille UFO-tutkijoille Etelä-Amerikassa ja tunnustettu korkealaatuisen työnsä ja tärkeän tutkimustoimintansa johdosta. Hän on Sociedad Venezolana Investigadora del OVNI of Caracas Venezuelan puheenjohtaja ja edustaa APRO:a Venezuelassa.)

Tämä tapaus sattui 7. elokuuta 1965 myöhään iltapäivällä, eikä sitä ole koskaan julkaistu Venezuelan sanomalehdissä tapauksen nähneiden kolmen henkilön korkean sosiaalisen aseman takia. Eräs heistä on tunnettu gynekologi ja kaksi muuta vanhojen suurien liikeyritysten omistajia ja johtajia.

Tässä tapauksessa oli siis kolme tunnettua havainnontekijää ja tapaus sattui kirkkaassa päivänvalossa klo 16 aikaan iltapäivällä. Suoritin itse henkilökohtaisesti tutkimuksia tässä tapauksessa ja kuulustelin kaikkia kolmea havaitsijaa, joiden nimet tiedän, mutta olen velvoitettu pitämään ne salassa. Pidän tätä aivan uskomattomana tarinana. Ellen itse olisi haastatellut silminnäkijöitä, en uskoisi tarinaan ollenkaan. Vielä nyt tätä kirjoittaessani elokuussa 1968 eräs näistä kolmesta havaitsijasta yhä kärsii silloin (1965) saamastaan psykologisesta vauriosta. Hän pelkää kuollakseen, että "Ne" tulevat takaisin "puhumaan" hänelle, ja vilkuilee taivaalle pelokkaana. Tämä tapaus oli ensimmäinen 18 vuotisen tutkijaurani aikana, jolloin Venezuelan kansalainen kertoo keskustelleensa olennon kanssa, joka on tullut ulkoavaruudesta. Tunnen maanmieheni ja varsinkin ottaen huomioon näiden kolmen yhteiskunnallisen aseman pidän heidän väitettään ehdottomasti tutkimisen arvoisena.

★ Yksityiskohtaisemmin kertomus on seuraava:

Nämä kaksi teollisuusmiestä ja gynekologi olivat vierailemassa ystävänsä omistamalla lämminverihevosten kasvatusfarmilla San Pedro de los Altosissa Los Teguesin seudulla 50 -60 km Venezuelan pääkaupungista Caracasista. Tutkiessaan ympäröivää maastoa he saapuivat alatasanteelle keskustellen taloudellisista asioista, hankinnoista ja lämminverihevosista ja maisemien kauneudesta. Äkkiä havaitsivat kaikki kolme taivaalla kirkkaan valonvälähdyksen, sitten tämä valonväläys osoittautui pallomaiseksi ja muuttui suuremmaksi kun se hiljalleen siirtyi maata kohden. He arvelivat ensin sen olevan lentokoneen tai helikopterin, mutta he eivät kuulleet mitään ääntä. Esine jatkoi laskeutumistaan ja kun se oli noin 100 m korkeudella saattoivat he nähdä, että se oli tavattoman suuri levymäinen laite, joka säteili kirkasta kellertävää valoa, ja jossa oli pyöreä tumma reuna alapuolella. Vieläkään he eivät pystyneet erottamaan minkäänlaista ääntä, joka muistuttaisi lentokoneen ääntä, mutta he olivat tietoisia oudosta huminasta, melkein kuulumattomasta, joka tunkeutui heidän korviinsa.

Tässä vaiheessa nuorin kolmesta miehestä kääntyi juostakseen karkuun, mutta gynekologi esti häntä lähtemästä sanoen: "Älä juokse pois. Jäädään kaikki katsomaan, mitä tuo laite aikoo tehdä".

Suuri levy vaipui hitaasti alemmaksi kunnes se pysähtyi liikkumattomaksi 1,5 m korkeuteen maanpinnasta. Tässä vaiheessa he uskoivat saaneensa nähdä jotain vallan tavatonta. He olivat peloissaan, mutta koska levy oli vielä n. 30 metrin päässä heistä, he halusivat jäädä näkemään, mitä se aikoi tehdä.

Äkkiä laitteen alapuolelta (joka oli n. 27 m halkaisijaltaan) ilmestyi valokeila maata kohden ja tätä valokeilaa pitkin laskeutui alas kaksi olentoa.

Nämä olennot olivat 2,1 - 2,4 m pitkiä. Heillä oli

pitkä kellertävä tukka joka ulottui hartioille saakka, suuret läpitunkevat silmät, ja he olivat puetut yksi-osaiseen pukuun, jossa ei ollut minkäänlaisia saumoja ja joka oli metallinkiiltävä.

Yhä seisten paikoillaan pelosta vavisten nämä kolme miestä näki näiden kahden suuren olennon tulevan heitä kohti 3 metrin päähän. Tähän olennot pysähtyivät ja samalla venezuelalaiset kuulivat äänen sanovan heille: "Älkää olko peloissanne, rauhoittukaa." Outoa oli, etteivät olentojen huulet ollenkaan liikkuneet. He "kuulivat" äänen päänsä sisällä - tai pikemminkin suoraan aivoissaan. Tämä hämmästytti heitä ja nuo kaksi vaaleaa olentoa pystyivät heti tajuamaan heidän hämmästyksensä, koska he nyt kuulivat äänen sanovan: "Me puhumme teille suoraan". Silloin nämä kolme venezuelaista tajusivat vastaanottaneensa telepaattista puhetta.

Syntyneen keskustelun puheenvuorot - jolloin gynekologin tekemiin kysymykseen tulivat vastaukset suoraan aivoihin - ovat seuraavat:

K. Keitä te olette? Mistä tulette? Mitä te haluatte täältä?
V. Olemme Orionilta. Olemme tällä planeetalla rauhan asialla. Tutkimme ihmisen psyykeä voidaksemme käyttää sitä omissa lajeissamme. Ympärillänne on 7 asuttua planeettaa: Maa, Saturnuksen 2 satelliittia EPSILON ja KRISTOFIX, Kelpis, Orion, pikkuplaneetta Outer Dipper (Otavan kuviossa).

K. Voitteko kertoa miten lentolautaset toimivat.
V. Närkästyneenä nimestä "lentävä lautanen" olento vastasi: "Ne eivät ole lentäviä lautasia. Ne ovat GRAVITELIDES:eja ja ne toimivat ytimiin kerätyn aurinkoenergian avulla, joka kehittää suunnattoman magneettisen voiman.

K. Pystyttekö te hallitsemaan painovoimaa?
V. Epäilemättä.

K. Ketkä lentelevät näillä aluksilla?
V. Toisia lentävät SPACITOMELES:it ja toisia

MECHANISTOTELES:it (avaruusihmiset ja robotit)

K. Mitä nuo nimet merkitsevät?
V. Olentoja ulkoavaruudesta ja mekaanisia automaatteja.

K. Ovatko asukkaat kaikilla seitsemällä planeetalla yhtäläisiä tai samannäköisiä?
V. Eivät. On olemassa Morphous ja Amorphous olentoja. Me olemme Morphous lajia ja enemmän toistemme kaltaisia paitsi ne, jotka ovat alkuaan Outer Dipperiltä (Otava) ja he ovat pieniä n. 35 tuumaa (n.1 m) pitkiä.

K. Onko teillä tukikohtia maassa?
V. Jokaisella planeetalla, joka lähettää tutkimusretkikunnan Maahan, on avaruusalus, joka on noin puolet kuunne koosta ja jonka he jättävät Mars planeetan taakse. Tästä johtuu, että meitä nähdään enemmän silloin, kun Mars on lähellä maata.

K. Onko ketään teidänkaltaisianne olentoja keskuudessamme?
V. Kyllä. Heitä on 2 417 805.

K. Oletteko kokeilleet ristisiitosta välillämme?
V. Emme. Mutta tutkimme mahdollisuutta Uusien Olentojen luomiseksi.

K. Onko teidän keskuudessanne kokeiltu ristisiitoksilla?
V. Kyllä.

K. Oletteko kuljettaneet Maasta ihmisiä mukananne?
V. Emme. Vain eläimiä. KRISTOFIX on eläintarha. (FITOZOOLOPLANETOLOGEICO) Se on Linnunradan rikaslajisin ja siellä on teille täysin tuntemattomia eläinlajeja.

K. Mitä te käytätte ravinnoksenne?
V. Keinovalmisteita.

K. Mitä tarkoititte sanonnalla AMORPHOUS-olento?
V. Te ette ymmärrä senkaltaista elämää. Ne ovat olentoja, jotka elävät "crisostelis- edistyvästä hermostollisesta kehityksestä".

K. Mitä ajattelette meidän saavutuksistamme avaruuslennon alalla?
V. Ne ovat alkukantaisia kokeiluja.

K. Onko teillä mitään voimakkaita aseita?
V. Kyllä.Meillä on aalto-kompressori, joka pystyy yhdellä laukauksella hajoittamaan kuunne.

K. Onko teillä tämä ase mukananne?
V. Ei. Toistan, että tarkoituksemme on rauhanomainen, mutta meillä on pienempiä laitteita, jotka ovat kyllin tehokkaita pysäyttämään plutoniumräjähdyksen.

Tässä vaiheessa keskustelu loppui, mutta venezuelalaiset muistivat vastaanottaneensa vielä joitakin irrallisia tiedotusluonteisia lauseita, kuten:

- Että me (täällä Maassa) olemme heidän alkujaan ja että he puolestaan ovat alkuja AMORPHOUS-olennoille
- Että Linnunradan ulkopuolella on olemassa "Vastakohtaisuuksien elämä"
- Että he tulevat jättämään todistuskappaleita olemassaolostaan eri puolille maapalloa.

(Flying Saucer Review, Vol 15. N:o 2 March/April 1969) (IK)

Toivomme, että lukijamme, joilla on UFO-kokemuksia, käsityksiä, tietoja jne. (myös lehdessämme julkaistuista artikkeleista) kirjoittaisivat niistä lehdellemme. Voidaksemme julkaista kirjeistä, jotka haluatte Vimanaan, mahdollisimman monia toivomme Teitä laatimaan selostukset lyhyiksi. Olemme myös kiitollisia paikallisista lehdistä saksituista leikkeistä. Kiitämme niistä jo etukäteen.

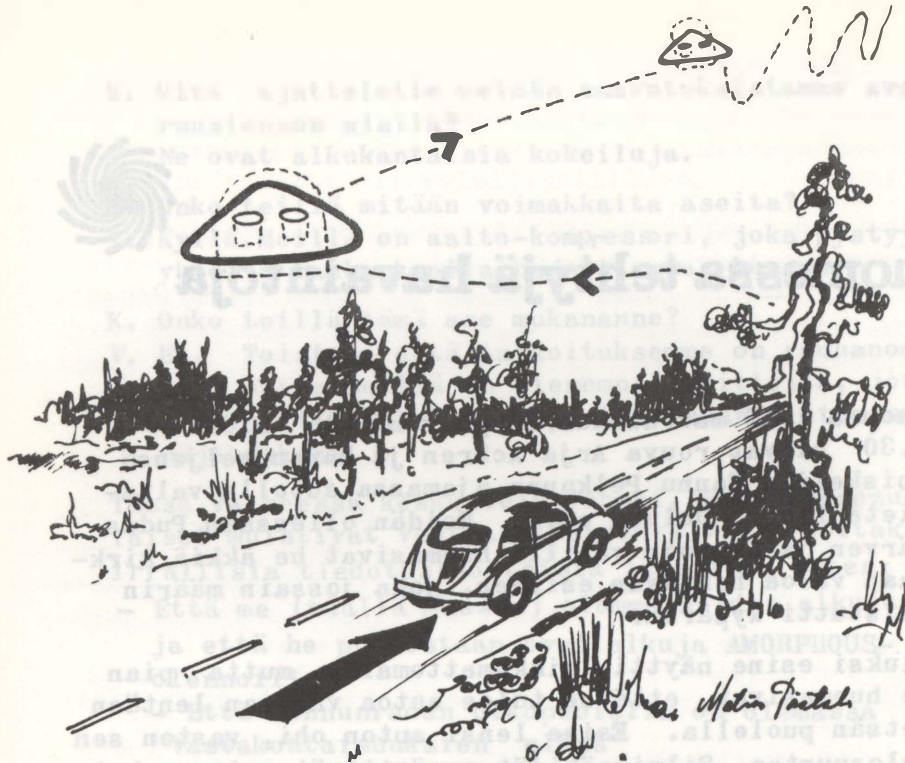
Suomessa tehtyjä havaintoja

Vuonna 1967 marraskuun 13 päivänä klo 3.30 - 4.30 olivat rouva Arja Achren ja hänen veljensä opiskelija Hannu Pelkonen ajamassa autolla valtatietä N:o 20 Ouluun päin. Heidän ollessaan Pudasjärven ja Kipinän välillä huomasivat he äkkiä kirkkaan valoa hohtavan esineen, joka jossain määrin muistutti kypärää.

Aluksi esine näytti liikkumattomalta, mutta pian he huomasivat, että se tulee autoa vastaan lentäen metsän puolella. Esine lensi auton ohi, vasten sen tulosuuntaa. Silminnäkijät pysäyttivät autonsa katsoakseen tarkemmin. Esineessä vaikutti olevan tummat kaarimaiset aukot tai valosoikiot, joiden kirkkausero oli toisenlainen kuin muun osan esinettä. Molemmat silminnäkijät alkoivat pelätä kovasti ja lähtivät jatkamaan matkaa. Tällöin esine kääntyi ja lähti seuraamaan autoa.

Rouva Achren muisteli, että esineen valo kirkastui sen lähtiessä seuraamaan autoa ja tällöin myös tummat aukot katosivat. Esine seurasi autoa melko pitkän matkan, jota on kilometreissä vaikea arvioida. Koska Hannu Pelkonen ajoi autoa, hän ei luonnollisesti havainnon loppuvaiheessa voinut seurata esinettä niin tarkoin kuin hänen sisarensa.

Havainnon johdosta haastattelin molempia UFO-havainnon tehneitä erikseen. Heidän antamansa selostus on pääpiirteiltään yhdenmukainen, mutta esineen muodon suhteen he ovat eri mieltä. Samoin ensimmäisessä haastattelussa rouva Achren kertoi, että auton moottori rätisi. Hannu Pelkonen kuitenkin kumosi

Piirros laadittu silminnäkijöiden muistikuvien perusteella. Pienin katkoviivoin piirretty UFO on Arja Achrenin, paksulla mustalla kuvattu Hannu Pelkosen muistikuvan mukaan. Katkoviiva kuvaa UFOn liikettä.

tuon väitteen, koska auton rätinä olletikin johtui muusta. Samoin kävi ilmi, että esine teki lentäessään jonkinlaista sahanteräliikettä.
Hannu Pelkonen näki esineen ensin ja oli sitä mieltä, että se nousi maasta. Tuo tieto ei kuitenkaan ole varma, koska esine on voinut muuten olla matalalla ja vaikutelma oli vain näennäinen.
Hannu Pelkosen muistaman mukaan auton pysäyttämisen aikana katsottiin UFOa aukaistusta sivulasista, kun taas rouva Achrenin mukaan autosta tultiin ulos.
Yksityiskohdissa on kyllä eroa, mutta onko se olennaista, käy selville myöhemmin.

Matias Päätalo

HAVAINTO NELOSTIELLÄ

Jäsenemme C. Liljeblad Pihtiputaalta on lähettänyt seuraavan havaintokertomuksen:

"Tapaus sattui nelostiellä 17.3.1969. Äänekoskelainen opiskelija N.N. oli autollaan matkalla Äänekoskelta Pihtiputaan kautta Raaheen. Ensimmäiseksi hän havaitsi edessään verrattain kaukana horisontin yläpuolella sinertävän huutomerkkiä muistuttavan ilmiön, joka näytti pysyvän paikallaan. Se siirtyili kuitenkin myöhemmin tien kahtapuolta, mikä tietysti voi osittain johtua tien mutkittelusta. Ilmiö tuli yht'äkkiä lähemmäksi ja siirtyi auton päälle näkymättömiin. N.N. kertoi, että hänen ensimmäinen reaktionsa oli selittämätön kammo, jota lisäsi vielä se, että auton moottori alkoi piiputtaa. Ilmiö seurasi autoa n. 45 kilometrin matkan ja koko ajan moottori lakkoili. Ilmiö katosi vasta Pihtiputaan valojen tullessa näkyviin. Havaintoiltana ilma oli kirkas, mutta oli selvästi havaittavissa kosteutta. Lautasmuoto oli havaittavissa, joskin epäteräväna."

HAVAINTO LUVIAN ULKOSAARISTOSSA

Koululainen Tiina Karihaara, ikä 18 vuotta, oli hiihtolomallaan hiihtämässä Luvian saaristossa. Havaintopäivänä 16.2.1969 oli huono näkyvyys, kohtalaisen voimakas tuuli. Hiihdellessään koiransa kanssa, ajatuksiinsa vaipuneena, havaitsi hän yhtäkkiä ehkä noin 100 metrin päässä oudon esineen, joka laskeutui suoraan alas. Hevaintohetkellä hän oli ehkä noin 3,5 km mantereesta, asumattomalla seudulla. Esine, joka oli melko suuri, ehkä 4 - 5 metriä halkaisijaltaan, oli ruskehtavan värinen alapuoleltaan, pyöreä ja tasapaksu. Laskeutuessaan esine käyttäytyi oudosti: samalla kun se pyöri kuin

hyrrä, vaappui se ikäänkuin putoava lehti. Esine vaikutti laskeutuvan edessä olevan saaren taakse. Saareen oli matkaa noin 100 metriä. Esine oli näkyvissä noin 1/2 min. ajan. Kuten luonnollista, havainnon tekijä pelästyi kovasti, eikä hetkeen kyennyt tekemään mitään. Toinnuttuaan ensi säikähdyksestään hän kuitenkin rohkaisi mielensä ja kiersi hiihtäen saaren, joka oli melko suuri, nähdäkseen paremmin tämän oudon esineen. Esinettä ei kuitenkaan näkynyt jäällä, vaan ilmeistä oli, että se olikin laskeutunut saaren sisäosiin, jonne havainnontekijä ei kuitenkaan rohjennut mennä. Havaintoon ei liittynyt mitään ääni- tai valoilmiötä. Koira ei reagoinut mitenkään.

Jarl Lund

HAVAINTO PIHLAVASSA

Rouva Elise Arve Pihlavasta näki 10. päivänä toukokuuta 1962 klo 21.00 keittiönsä ikkunasta sikaarinmuotoisen, hohtavan, alumiininvärisen esineen, jonka perästä tuli tulisuihku, jonka väri vainteli. Esine, joka oli suurempi kuin lentokone, liikkui äänettömästi kohti pohjoista. Havaintohetkellä oli valoisaa, joskin aurinko oli jo laskenut.

OUTO VALOILMIÖ KULLAALLA

Herra M.M.,ikä 20 vuotta, näki joulukuussa vuonna 1967 klo 21.oo - 22.oo välillä oudon valoilmiön Kullaalla Levanpellon kylässä. Outo valoilmiö ilmaantui erään harjun takaa yht'äkkiä. Se oli sinertävän värinen, ikään kuin fluorisoiva ja sykkivä tullen välillä kirkkaammaksi. Koko tienoo muuttui kirkkaaksi siten, että 200 metrin päässä oleva metsänreuna näkyi yhtä selvästi kuin päivällä. Varsinaista muotoa havainnontekijä ei pystynyt erottamaan, mutta valoilmiöstä lähti ääni, joka muistutti kaukaista kuminaa. Havaintohetkellä oli kirkas tähtitaivas. Havainnontekijä oli varma, ettei k.o. valoilmiö ollut meteori. (JL)

Summary in English

In this issue of VIMANA we present among other things two stories about UFOs following cars.

It was 1967, on the 13th of November at 3.30 - 4.30 a.m. when Mrs. Arja Achren and her brother Hannu Pelkonen, a student, were driving with their car on highway n.20 leading to the town OULU.

Being about 30 kms from OULU they observed a bright thing, which at first sight seemed stationary, but actually it was coming towards the car flying from the forest-side. It passed the car against the driving-direction, and the wittnesses stopped the car in order to see the thing better.

Later they had some difference in their description as to the form of the object. Both interpretations are to be seen on the picture (page 28) our correspondent made about the incident.

The object had on its side ovals with less brightness than the other parts of it.

The wittnesses were afraid of what they saw and went on driving. But now the object returned and began following the car. Mrs. Achren remembered that the light of the object got brighter while following the car and so the ovals on its side disappeared. It followed the car for meany kilometers before disappearing. Mrs. Achren said that the object made zig-zag movements while flying.

The second incident happened this year on the 17th of March in the middle of Finland near Pihtipudas, when Mr. N.N., a student, was driving with his girlfriend. It was evening-time and first they saw before them above the horizont a bluish elongated stationary phenomenon standing vertically. Suddenly it came nearer and moved above the car out of sight. Mr. N.N. told that his first reaction was frightness, that was still increased by sudden uncertanties in the functioning of the engine. The phenomenon followed the car for about 45 kilometers and the engine was all the time near to stop.

This magazine will have an English Summary in every issue, and we shall be glad to exchange publications with organisations in other countries. The address is: The Finnish Interplanetist Society, P.O. Box 10101, Helsinki 10, Finland.

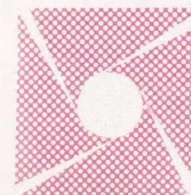

PAIKALLISKERHOT:

Jyväskylä	Erkki Erähonka Postilokero 171
Kemi	Kari Kuure os. Urheilukatu 11
Kotka	Pekka Teerikorpi os. Merikatu 4 B
Lappeenranta	"UFO 66" Tapani Kuningas os. Uro kk
Nurmijärvi	Viljo Penttilä Os. Nurmijärvi kk.
Pori	Jarl Lund os. Valtakatu 5 D
Seinäjoki	Runar Smedlund

O VIMANA

